

Kniha Jóel a laodicejská církev adventistů sedmého dne – číslo třicet čtyři

Jeff Pippenger

2026-01-27

Číslo třicet čtyři

Aby mohl zaznít hlas na poušti, musí tu být poušť. V červenci roku 2023 začal znít hlas, který označoval, že Lev z kmene Judova tehdy snímal pečetě ze zjevení sebe samého, jak je předloženo v první kapitole knihy Zjevení. Zklamání v sobotu 18. července 2020 zahájilo tři a půl dne ze Zjevení jedenácté kapitoly, které skončily v sobotu 30. prosince 2023. Té soboty Future for America poprvé od července 2020 veřejně promluvilo na setkání Zoom.

Od toho okamžiku se Zjevení Ježíše Krista postupně otevírá. Začalo zjevením slova „pravda“, o němž se pak ukázalo, že představuje rámec tří kroků vyjádřených prvním, třináctým a dvaadvacátým písmenem hebrejské abecedy, která, jsou-li spojena dohromady, tvoří slovo „pravda“. Tři kroky představované v rámci slova „pravda“ byly starou pravdou, zasazenou do nového rámce.

Po léta jsme ukazovali, že tři stupně nádvoří, svatyně a nejsvětější svatyně odpovídají třem dílům Ducha svatého, když na nádvoří usvědčuje z hříchu, ve svatyni zjevuje spravedlnost a v nejsvětější svatyni soudí. Ukázali jsme, že tyto tři stupně jsou zjevovány v celém Božím slově, avšak všechna tato porozumění byla od roku 2023 zvětšena v rámci „pravdy“. Vzít starou pravdu a vložit ji do nového rámce pravdy, to je to, co Kristus činí, když postupně odpečetí své slovo. „Poušť“, která skončila v roce 2023, představuje prorocký „čas konce“, kdy je prorocství odpečetěno. Tím prorocstvím je zjevení Ježíše Krista, který je „Pravda“.

„V době Spasitelově Židé tak zasypali drahocenné klenoty pravdy suti tradice a bájí, že bylo nemožné rozeznat pravé od nepravého. Spasitel přišel, aby odklidil suť pověry a dlouho chovaných bludů a zasadil klenoty Božího slova do rámce pravdy. Co by Spasitel učinil, kdyby nyní přišel k nám tak, jako přišel k Židům? Musel by vykonat podobné dílo při odklizení suti tradice a obřadnictví. Židé byli velmi znepokojeni, když toto dílo konal. Ztratili ze zřetele původní Boží pravdu, avšak Kristus ji znovu uvedl na světlo. Je naším úkolem osvobodit drahocenné Boží pravdy od pověry a bludu. Jaké dílo je nám svěřeno v evangeliu!“ Review and Herald, 4. června 1889.

„Je naší prací osvobodit drahocenné Boží pravdy od pověry a bludu“ a „zasadit klenoty Božího slova do rámce pravdy“. V roce 2023 Pán uvedl rámec pravdy ve struktuře znázorněné slovem „pravda“. Tento rámec dává vyniknout „původním“ pravdám „Božím“.

„Prach a suť bludu pohřbily drahocenné klenoty pravdy, avšak Pánovi pracovníci mohou tyto poklady odkrýt, takže na ně budou tisíce hledět s potěšením a úžasem. Andělé Boží budou po boku pokorného pracovníka, udělující milost a božské osvětlení, a tisíce budou vedeny k modlitbě s Davidem: ‚Otevři mé oči, abych spatřil podivuhodné věci z tvého zákona.‘ Pravdy,

kteřé byly po věky neviděny a opomíjeny, zazáří z ozářených stránek svatého Božího slova. Církeve obecně, které slyšely pravdu, odmítly ji a pošlapaly ji, budou jednat ještě bezbožněji; avšak „moudří“, ti, kdo jsou upřímní, porozumějí. Kniha je otevřena a slova Boží zasahují srdce těch, kteří touží poznat jeho vůli. Při mocném volání anděla z nebe, který se připojuje ke třetímu andělovi, se tisíce probudí z otupělosti, která po věky ovládala svět, a spatří krásu a hodnotu pravdy.“ Review and Herald, 15. prosince 1885.

„Pánovi dělníci“, kteří jsou „moudří“ a „pocitiví“, „porozumějí“ a „odhalí“ „poklady, takže na ně budou tisíce hledět s potěšením a úžasem“. Naneštěstí pro laodicejský adventismus to nejsou oni, kdo se probouzejí ze své otupělosti při mocném volání třetího anděla, neboť tím je nedělní zákon, a to je pro adventismus k procitnutí příliš pozdě. Dělníci jedenácté hodiny se probouzejí ze své „otupělosti“ „při mocném volání anděla, který se připojuje ke třetímu andělu“ při brzy přicházejícím nedělním zákonu. Od roku 2024 „pravdy, které po věky zůstávaly neviděny a nedbány“, plane „z osvěcených stránek Božího svatého slova“.

V Izajáš 22,22 je Eljakímovi dán klíč a v Matoušovi 16 jsou Petrovi dány klíče od království.

A položím klíč domu Davidova na jeho rameno; takže otevře, a nikdo nezavře; a zavře, a nikdo neotevře. Izajáš 22,22.

„Klíč“ je dán Filadelfii, neboť to je jediné další místo v Písmu, kde je zmíněn klíč otevírání a zavírání.

A andělu církve ve Filadelfii napiš: Toto praví ten Svatý, ten Pravý, ten, který má klíč Davidův, který otvírá, a nikdo nezavírá; a zavírá, a nikdo neotvírá: Znam tvé skutky. Hle, postavil jsem před tebe otevřené dveře, a nikdo je nemůže zavřít; neboť máš malou sílu, a zachoval jsi mé slovo, a nezapřel jsi mé jméno. Zjevení 3,7.8.

Při posledním setkání s hádavými Židy Kristus vznesl otázku, na kterou Židé nedokázali odpovědět.

Když byli farizeové shromážděni, Ježíš se jich otázel slovy: Co soudíte o Kristu? Čí je synem? Odpověděli mu: Synem Davidovým. Řekl jim: Jak tedy ho David v Duchu nazývá Pánem, když praví: Pán řekl mému Pánu: Sed' po mé pravici, dokud nepoložím tvé nepřátele za podnož tvých nohou? Nazývá-li ho tedy David Pánem, jak může být jeho synem?

A nikdo mu nemohl odpovědět ani slovo, ani se ho od toho dne již nikdo neodvážil více vyptávat. Matouš 22,41–46.

Židé nebyli schopni porozumět prorockému vztahu mezi Davidem a Kristem, neboť jim chyběly prorocké klíče k pochopení biblického jazyka „řádek za řádkem“. Kristus ukončil své jednání s Židy tím, že označil jejich slepotu za důsledek jejich neschopnosti správně rozdělovat slovo pravdy. Ukázal, že kdo rozumí Mojžíšovi, rozumí i Kristu, avšak oni nerozuměli Písmům, o nichž tvrdili, že je zachovávají a hájí.

„Klíč“ „domu Davidova“ byl dán milleritům, kteří byli církví Filadelfie. „Klíč“ byl reformním hnutím, jež bylo znázorněno otevřenými a zavřenými dveřmi. Od roku 1798 až do roku 1863

prošlo milleritské hnutí od zkušenosti Filadelfie ke zkušenosti Laodiceje, zatímco přešlo od hnutí k církvi. Dveře se otevřely a dveře se zavřely 19. dubna 1844, stejně jako se dveře otevřely a dveře se zavřely 22. října 1844, stejně jako se dveře otevřely a dveře se zavřely roku 1863.

Eljakím měl klíč, ale Petrovi byly dány „klíče“. Klíčem v jednotném čísle byly zavřené dveře roku 1844.

„Téma svatyně bylo klíčem, který odemkl tajemství zklamání roku 1844. Otevřelo pohledu ucelený systém pravdy, vzájemně propojený a harmonický, a ukázalo, že Boží ruka řídila velké adventní hnutí, přičemž zjevilo přítomnou povinnost tím, že osvětlilo postavení a dílo Jeho lidu.“ Velké drama věků, 423.

Předmět svatyně byl klíčem, který odemkl zavřené dveře roku 1844, avšak Petrovi byly dány také klíče království.

I Ježíš mu odpověděl: Blaze tobě, Šimone, synu Jonášův, neboť ti to nezjevilo tělo a krev, ale můj Otec, kterýž jest v nebesích. A já pak pravím tobě, že ty jsi Petr; a na té skále vzdělám církev svou, a brány pekla ji nepřemohou. A tobě dám klíče království nebeského: a cokoli bys svázal na zemi, bude svázáno v nebi; a cokoli bys rozvázal na zemi, bude rozvázáno v nebi. Matouš 16,17–19.

Řádek za řádkem je Filadelfii, poslední smluvní nevěstě, jak ji představuje Petr, dán klíč domu Davidova, stejně jako klíče od království nebeského. Klíč domu Davidova je posledním tématem, o němž Ježíš vedl spor s farizeji.

Když byli farizeové shromážděni, Ježíš se jich otázel: Co soudíte o Kristu? Čí je syn? Řekli mu: Syn Davidův. Řekl jim: Jak tedy ho David v Duchu nazývá Pánem, když praví: Pán řekl mému Pánu: Sed' po mé pravici, dokud nepoložím tvé nepřátele za podnož tvých nohou? Jestliže ho tedy David nazývá Pánem, jak je jeho synem?

A nikdo mu nebyl s to odpovědět ani slovo, a od onoho dne se ho již nikdo neodvážil na nic tázat. Matouš 22,41–46.

Téma Davida a jeho Pána je právě tím, jímž Petr začíná o Letnicích v horní místnosti o třetí hodině. Téma, které uzavřelo dveře vzájemného styku mezi farizeji a Kristem, je klíčem, jehož Petr použil, aby o Letnicích otevřel dveře horní místnosti.

David přece nevstoupil na nebesa, ale sám praví: Pán řekl mému Pánu: Sed' po mé pravici, dokud nepoložím tvé nepřátele za podnož tvých nohou. Ať tedy všechno dům Izraele s jistotou ví, že toho Ježíše, kterého jste vy ukřižovali, učinil Bůh Pánem i Kristem.

Když to uslyšeli, byli zasaženi v srdci a řekli Petrovi i ostatním apoštolům: Muži a bratři, co máme dělat?

Tu jim Petr řekl: Čiňte pokání a každý z vás ať se dá pokřtít ve jménu Ježíše Krista na odpuštění hříchů, a přijmete dar Ducha Svatého. Neboť to zaslíbení patří vám i vašim dětem i všem, kteří jsou daleko, totiž všem, které povolá Pán, náš Bůh. A ještě mnoha jinými slovy svědčil a napomínal je, řka: Zachraňte se z tohoto zvráceného pokolení. Ti tedy, kteří ochotně

přijali jeho slovo, byli pokřtěni; a toho dne k nim bylo přidáno asi tři tisíce duší. Skutky 2,34–41.

Petr měl klíče svazovat nebo rozvazovat, a když tak činil, nebe bylo v souladu s Petrovým jednáním. Petr představuje božství a lidství, které společně působí při odpečetování pravd Božího slova. Když jsou tyto pravdy odpečetěny, jsou představovány jako poznání.

„Klíč poznání byl ve dnech Kristových odňat těmi, kteří jej měli držet, aby jím odemykali pokladnici moudrosti ve starozákonních Písmech. Rabíni a učitelé prakticky zavřeli království nebeské před chudými a souženými a ponechali je, aby zahynuli. Kristus ve svých promluvách nepředkládal před ně mnohé věci najednou, aby neuváděl jejich mysl ve zmatek. Každý bod činil jasným a zřetelným. Nepohrdal opakováním starých a známých pravd v proroctvích, pokud sloužily jeho záměru vštěpovat myšlenky.“

„Kristus byl původcem všech starobylých drahokamů pravdy. Dílem nepřítele byly tyto pravdy vychýleny ze svého místa. Byly odděleny od svého pravého postavení a vsazeny do rámce bludu. Kristovým dílem bylo znovu uspořádat a upevnit tyto vzácné drahokamy v rámci pravdy. Zásady pravdy, které On sám dal k požehnání světu, byly prostřednictvím satanova působení pohřbeny a zdánlivě zanikly. Kristus je vyprostil z trosek bludu, dal jim novou, životodárnou sílu a přikázal jim, aby zářily jako vzácné klenoty a navěky pevně obstály.“

„Sám Kristus mohl použít kteroukoli z těchto starých pravd, aniž by si vypůjčil sebemenší částčku, neboť všechny pocházely od Něho. On je vložil do mysli a myšlení každého pokolení, a když přišel na náš svět, nově uspořádal a oživil pravdy, které se staly mrtvými, a učinil je působivějšími ku prospěchu budoucích pokolení. Byl to Ježíš Kristus, kdo měl moc vysvobodit pravdy z trosek a znovu je dát světu s více než jejich původní svěžestí a mocí.“ Manuscript Releases, svazek 13, 240, 241.

Petrovy klíče měly svazovat a rozvazovat a Petr představuje poslední křesťanskou nevěstu, již je sto čtyřicet čtyři tisíc. Svazující poselství Petra, znázorněné ve svědectví sto čtyřiceti čtyř tisíc, je zapečetění. Rozvazující poselství Petra ve svědectví sto čtyřiceti čtyř tisíc je islám třetího běda.

„Potom jsem uviděla třetího anděla. Můj průvodní anděl řekl: „Strašlivé je jeho dílo. Hrozné je jeho poslání. Je to anděl, který má oddělit pšenici od koukolu a zapečetit neboli svázat pšenici pro nebeskou sýpku. Tyto věci by měly zaujmout celou mysl, veškerou pozornost.““ Early Writings, 119.

Svázaná pšenice je znázorněna obětí prvotin pšenice o Letnicích, která by jako oběť pozdvihování představovala vztyčení praporu sto čtyřiceti čtyř tisíc. Zapečetění Božího lidu je Petrovo vnitřní poselství, k němuž dochází v průběhu dějin islámu třetího běda, jež se postupně uvolňuje od 11. září dále.

A potom jsem viděl čtyři anděly, stojící na čtyřech úhlech země, jak zadržovali čtyři větry země, aby vítr nevál na zemi ani na moře ani na jakýkoli strom. A viděl jsem jiného anděla, vystupujícího od východu slunce, který měl pečeť živého Boha; a zvolal mocným hlasem ke čtyřem andělům, jimž bylo dáno škodit zemi a moři, řka: Neškod'te zemi ani moři ani stromům, dokud neoznačíme služebníky našeho Boha pečeti na jejich čelech. Zjevení 7,1–3.

Tyto čtyři větry, které jsou zadržovány během zapečetování Božího lidu, byly uvolněny při 11. září a poté zadrženy Georgem Bushem mladším. Vnější poselství Petra je islám a uvolnění i zadržování islámu je vnějším poselstvím, které prochází dobou zapečetování. Petrovo lidství je spojeno s Božstvím, neboť klíče, které mu byly dány, představují soulad mezi nebem a zemí.

V příštím článku budeme v tomto studiu pokračovat.

Temnota zlého obklopuje ty, kdo zanedbávají modlitbu. Šeptaná pokušení nepřítele je svádění k hříchu; a to vše proto, že nevyužívají výsad, které jim Bůh udělil v božském ustanovení modlitby. Proč by synové a dcery Boží měli váhat s modlitbou, když modlitba je klíčem v ruce víry, jímž se odemyká nebeská klenotnice, v níž jsou uloženy bezmezné zdroje Všemohoucnosti? Bez neustávající modlitby a bdělého střežení jsme v nebezpečí, že zmalátníme a odchýlíme se z pravé cesty. Protivník se ustavičně snaží zatarasit cestu k stolci milosti, abychom vroucí prosbou a vírou nezískali milost a sílu odolávat pokušení.

„Jsou určité podmínky, za nichž můžeme očekávat, že Bůh vyslyší a zodpoví naše modlitby. Jednou z prvních z nich je, abychom pociťovali svou potřebu pomoci od Něho. Zaslíbil: ‚Nebo vyleji vody na žízňavého a potoky na vyprahlou zemi.‘ Izaiáš 44,3. Ti, kdo lačnější a žízní po spravedlnosti, kdo touží po Bohu, si mohou být jisti, že budou nasyceni. Srdce musí být otevřeno vlivu Ducha, jinak Boží požehnání nemůže být přijato.“

„Naše velká potřeba je sama o sobě argumentem a nejvýmluvněji se přimlouvá v náš prospěch. Avšak je třeba hledat Hospodina, aby pro nás tyto věci učinil. Říká: ‚Proste, a bude vám dáno.‘ A: ‚On neušetřil vlastního Syna, ale vydal Ho za nás za všechny; jak by nám s Ním nedaroval i všechno ostatní?‘ Matouš 7,7; Římanům 8,32.“

„Budeme-li ve svém srdci chovat nepravost, budeme-li lpět na nějakém známém hříchu, Pán nás nevyslyší; avšak modlitba kající, zkroušené duše je vždy přijímána. Když jsou napraveny všechny známé křivdy, můžeme věřit, že Bůh na naše prosby odpoví. Naše vlastní zásluha nám nikdy nezjedná Boží přízeň; zachrání nás hodnost Ježíše a očistí nás Jeho krev; přesto však i my máme svůj úkol v tom, že se podřídíme podmínkám přijetí.

„Dalším prvkem vítězné modlitby je víra. ‚Kdo přistupuje k Bohu, musí věřit, že Bůh jest a že odměňuje ty, kdo ho usilovně hledají.‘ Židům 11,6. Ježíš řekl svým učedníkům: ‚O cokoli prosíte, když se modlíte, věřte, že to přijímáte, a budete to mít.‘ Marek 11,24. Bereme Ho za slovo?“ Cesta ke Kristu, 94–96.

„Zde je poučení pro mladé muže, kteří se hlásí za služebníky Boží, nesou Jeho poselství a jsou ve vlastním odhadu povzneseni. Ve své zkušenosti nemohou ukázat na nic pozoruhodného, jako mohl Eliáš, přesto se však cítí být nad vykonáváním povinností, které se jim jeví jako podřadné. Nesestoupí ze své služebné důstojnosti, aby vykonali potřebnou službu, neboť se obávají, že by konali práci sluhy. Všichni takoví by se měli učit z příkladu Eliáše. Jeho slovo na tři roky uzavřelo poklady nebes, rosu i déšť, před zemí. Jen jeho slovo bylo klíčem k otevření nebe a k seslání dešťových přeháněk. Byl poctěn od Boha, když v přítomnosti krále a tisíců Izraele pronesl svou prostou modlitbu, jako odpověď na niž vyšlehl z nebe oheň a zapálil oheň na oltáři oběti. Jeho ruka vykonala soud Boží, když pobil osm set padesát kněží Baalových; a přece po vyčerpávající námaze a nejvýznamnějším triumfu onoho dne byl ten,

kdo mohl přivést oblaka i déšť i oheň z nebe, ochoten vykonat službu sluhy a běžet před Achabovým vozem v temnotě, ve větru a dešti, aby posloužil panovníku, kterého se nebál pokárat do tváře pro jeho hříchy a zločiny. Král projel branami. Eliáš se zahalil do svého pláště a ulehl na holou zem.“ Testimonies, svazek 3, 287.